

ВИКТОР ЮГО ПРОСЯКЪТ

Превод от френски: Кирил Кадийски, 2002

chitanka.info

Един бедняк вървеше прегърбен, оскрежен.
Почуках по стъклото, той спря и взря се в мен,
и аз излязох във вратата да отворя.
На групи от пазар — убити от умора —
се връщаха селяци, възседнали осли.
Това бе онзи старец, решил да ни смиле, —
самотен, тъжен, сврян в подземната бърлога,
с една ръка към нас и другата към Бога,
той чака лъч от свода и сред калта — петак.
И аз му рекох: — Влизай, да се постоплиш. Как
ти казват? Влизай. Влез... — Отвърна: — Мен ми
викат

Бедняка. — Стиснах му ръката. И старикът
пристъпи. Чаша с мляко му дадох бързо аз.
Той тракаше със зъби от студ; с пресипнал глас
говореше, а аз отвърщах някак вяло.
— Прогизнал си, ела насам, да сгрееш тяло
до огъня. — Приседна. И жалкият парцал
на плаща, от молците прояден, почернял,
разгърнат и прострян край жарката камина —
като че някой жар под пепелта разрина —
забляска: свод бездънен, студено озвезден.
И както тази дрипа бе сякаш свъсен ден
и дъжд се лееше като в мъглива есен,
и беше старецът в молитвен транс унесен,
аз, глух за всичко, дете тук бърбехме безспир,
не мръсен шаяк виждах, а звездния всемир.

декември 1854

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.